

Muistokirjoitus

Saimaannieriän puolustaja Juhani Koskinen

Juhani Koskinen menehtyi 9. kesäkuuta 2024 äkilliseen sairauskohtaukseen Savitaipaleella, jonne hän muutti nuorena teknisen työn opettajana perheensä kanssa Ruotsinpyhtäältä 1967. Hän oli syntynyt Vehkalahdella 4.6.1935 ja ehti juuri täyttää 89 vuotta ennen kuolemaansa.

Juhani oli henkeen ja vereen luontoihminen ja luonnonsuojelija. Hän teki elämäntyönsä vapaaehtois pohjalta erityisesti Kuolimojärven vesistön ja eliöstön suojelijana. Hän oli myös intohimoinen kalastaja ja perehtyi jo pian Savitaipaleelle muuttonsa jälkeen kovasti taantuneen Kuolimon isonieriäkannan (saimaannieriän) pelastamiseen.

Juhani oli sovitteleva, avulias, yhteistyökykyinen ja hyvin verkottunut.

Hän toimi monissa vastuutehtävissä, kuten kalastuskunnan puheenjohtajana. Pitkälti hänen johdolla saatiin kalastuskunta mukaan jätevedenpuhdistamohankkeeseen ja puhdistamon ensivaiheet näki-vätkin päivänvalon vuonna 1972. Aiemmin jätevedet johdettiin ajalle tyypilliseen tapaan puhdistamattomina Kuolimoon.

Juhani oli periksi antamaton pyrkimyksissään äärimmäisen uhanalaisen nieriän suojelussa, mutta kohtasi aika paljon myös

Juhani Koskinen 1935–2024.

piittaamattomuutta ja jopa vastustusta. Ensimmäiset nieriänsuojelutoimet sijoittuvat vuoteen 1974.

Lopulta vuosikymmenten jälkeen pitkälti hänen sinnikkyytensä ansiosta ja WWF:n tärkeällä tuella saatiin saimaannieriä kokonaan rauhoitettua Kuolimolla ja osissa Saimaan vesistöjä.

Juhani Koskinen oli Kuolimon vesistön ja eliöstön suojeluun keskittyvän Pro Kuolimo ry:n perustajajäsen ja yhdistyksen ensimmäinen kunniajäsen. Hän perusti myös Kuolimon Vapakalastajat ja innosti nuorisoa sekä vanhempiakin paikkakuntalaisia perhokalastuksen ja -sidonnan pariin.

Monet Lapin matkoille lähtijät saivat häneltä mukaansa niin kartat, ottiperhot kuin vinkit parhaisiin kalapaikkoihin. Myös omille lapsenlapsille hän opetti jo varhain perhokalastuksen ja perhosi-

donnaan taidot.

Juhani oli henkisesti viireä ja uutta tietoa joustavasti soveltava aivan viimeisiin päiviin asti. Hän esitti pohtimaan nieriän suojeluun liittyviä ehdotuksia vielä muutama päivä ennen kuolemaansa.

Vaikka nieriäkanta on ollut viime vuosina ilahduttavasti elpymässä, hänellä oli vielä nieriänsuojeluun aiheita, joiden eteen olisi edelleen ponnistettava: muun muassa uistelun kieltäminen nieriän luontaisilla lisääntymis- ja esiintymispaikoilla sekä Kuolimon veden tilan heikkenemisen ja pohjasedimentin paksunemisen pysäyttäminen.

Juhani totesi, että *"kun saimaannieriä on ainakin 3000 vuotta näissä vesissä pärjännyt, etköhän sille pitäisi antaa mahdollisuus säilyä vielä ainakin toiset 3000 vuotta."*

Juhani tunsi järvensä elikä parantunutta kuin kukaan ja suunnitteli vielä hiukan kalastelevansa tänä kesänä Kuolimon Ukon-saaren rakkaissa mökki-maisemissaan. Juhania jäivät kaipaamaan 65 vuotta rinnalla kulkenut puoliso, tyttäret, lapsenlapset ja monet vuosien saatossa tuntuiksi tulleet ystävät.

Leo Lauramaa

Pro Kuolimo ry:n hallituksen jäsen ja Harri Siitonen, perheystävä